

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/68/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3219201061
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3219201061.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Ivety Anderlovej v spore žalobkyne: S. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. Y. XX, O., zast.: JUDr. Helena Buzgóová, advokátka so sídlom Alžbetínske námestie 2, Dunajská Streda, proti žalovanému: B. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. Y. XX, O., zast.: JUDr. Martina Kmeťová, advokátka so sídlom Moyzesova 1918/6A, Bánovce nad Bebravou, o zrušenie vecného bremena, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 17. júla 2020, č.k. 4C/34/2019-118 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu, a to do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia o výške náhrady trov konania, pričom o výške tejto náhrady bude po právoplatnosti tohto rozsudku rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zrušenia vecného bremena spočívajúceho v práve doživotného, bezplatného bývania a užívania rodinného domu žalovaným a bezplatného užívania pozemkov uvedených v žalobnom petite, z dôvodu že zmenou pomerov vznikol hrubý nepomer medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného. Žalobkyňa hrubý nepomer vidí v narušení vzťahov medzi ňou a žalovaným v posledných rokoch, v dôsledku finančných nezhôd, ďalej v tom, že žalovaný sa k nej správa mimoriadne zle, nevhodne, nadmieru požíva alkohol, po jeho požití sa voči žalobkyni správa arogantne, znevažuje ju, robí si zo žalobkyne posmešky, slovné a fyzicky jej ubližuje, žalobkyňa má obavu o svoj život a zdravie, tiež v tom, že žalovaný sa na nehnuteľnosti správa ako vlastník a neustále žalobkyne zdôrazňuje, že je na nehnuteľnosti iba trpená, na základe čoho bola nútená rodinný dom a pozemok opustiť a požiadať dcéru o prichýlenie. Z týchto dôvodov žalobkyňa nemôže trvať na vecnom bremene doživotného práva bývania a užívania rodinného domu a doživotného práva užívania pozemkov. Predmetom sporu bolo teda posúdenie či medzi stranami sporu žalobkyne ako povinnej z vecného bremena a žalovaného oprávneného z vecného bremena došlo k trvalej zmene pomerov dôsledkom, ktorej nastal hrubý nepomer medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného, zakladajúci nárok žalobkyne ako povinnej z vecného bremena domáhať sa zrušenie vecného bremena. Predpokladom vydania takého súdneho rozhodnutia sú nasledovné podmienky: 1. zmena pomerov, 2. hrubý nepomer medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného, 3. príčinná súvislosť medzi zmenou pomerov a hrubým nepomerom medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného. Občiansky zákon podrobnejšie neuvádza, v čom má spočívať zmena pomerov, ktorá by odôvodňovala zmenu

úpravy rozsahu a obsahu vecného bremena. Pri rozhodovaní o obmedzení alebo zrušení vecného bremena (práve ktorého sa žalobkyňa bez náhrady domáha) v dôsledku zmeny pomerov je potrebné vziať do úvahy všetky okolnosti veci; predovšetkým je potrebné zistiť, či došlo k zmene pomerov a ak došlo k zmene pomerov je potrebné posúdiť, nakoľko táto zmena mala vplyv na spôsob výkonu práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, ako sa prejavila na užívaní nehnuteľností zaťaženej vecným bremenom a vziať do úvahy ujmu, ktorá oprávnenému vznikne v dôsledku obmedzenia alebo zrušenia vecného bremena za náhradu a porovnať ju s prípadnou, ktorá vznikla vlastníkom zaťaženej nehnuteľnosti v dôsledku zmeny pomerov. Právne významný je len hrubý nepomer, ktorý vznikol v dôsledku zmeny pomerov. Súd v rozhodnutí o zrušení alebo obmedzení vecného bremena musí súčasne rozhodnúť aj o priznaní primeranej náhrady. Táto náhrada sa poskytne buď vo forme: 1. jednorazovej peňažnej náhrady alebo 2. opakujúceho sa peňažného plnenia alebo 3. naturálnej náhrady (vytvorenie stavu, ktorý zabezpečí uspokojenie potrieb oprávneného iným spôsobom, ako je doterajší výkon oprávnenia vyplývajúceho z vecného bremena). Medzi stranami sporu nebolo sporné, že dňa 3.4.2013 žalobkyňa ako povinná z vecného bremena zriadila v prospech žalovaného ako oprávneného z vecného bremena vecné bremeno spočívajúce v bezodplatnom doživotnom práve bývania a užívania nehnuteľnosti v k.ú. H. Y., obec H. Y., okres Bánovce nad Bebravou, stavby - rodinnému domu č. XX stojaceho na parc. reg. "C" č. XX/X, a užívania pozemku parc. reg. "C" č. XX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 866 m², pozemku parc. reg. "C" č. XX/X - orná pôda o výmery 1458 m², a pozemku parc. reg. "C" č. XX/X - orná pôda o výmere 649 m², zapísané na LV č. XX, evidované Okresným úradom Bánovce nad Bebravou, katastrálny odbor, ktoré vzniklo na základe zápisu - vkladu Správy katastra Bánovce nad Bebravou zo dňa 24.04.2013. Aj keď žalobkyňa v rozhodných skutočnostiach uviedla, že k zriadeniu vecného bremena pristúpila pre naliehanie žalovaného, aby usporiadala jeho vzťah k nehnuteľnosti, tieto jej tvrdenia sa v priebehu sporu nepreukázali, pretože z výpovede svedkyne Ing. S. O. vyplýva, že doživotné právo žalovaného urobila ako "dobrú vec" a že ho i zriadila z "obavy, keby sa jej niečo stalo, že ho, teda B. jej deti z domu vyhodia". O tom, že k uzatvoreniu zmluvy o zriadení vecného bremena žalobkyňa nepristúpila na naliehanie žalovaného vyplýva i zo znenia samotnej zmluvy zo dňa 3.4.2013, z ktorej vyplýva (z čl. IV), že zmluva je prejavom skutočnej a slobodnej vôle zmluvných strán. I v rozhodných skutočnostiach uvádzaných v žalobe i v replike žalobkyňa uvádza, že súhlasila so zriadením vecného bremena na nehnuteľnosť a to bezodplatného doživotného bývania a užívania k jej nehnuteľnostiam. Pri hodnotení dôkazov individuálne a vo vzájomnej súvislosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti, dôkazy a skutočnosti, ktoré vyšli v spore najavo, súd dospel že v tejto konkrétnej veci nejde o zadaný prípad v zmysle ust. § 151p ods. 3 Občianskeho zákonníka. Účelom právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 151p ods. 3 Občianskeho zákonníka je ochrana povinného z vecného bremena pred výrazným zvýšením jeho zaťaženia v dôsledku zmeny pomerov, pričom musí ísť o zmenu pomerov, ktorá sa pohybuje v medziach dovoleného výkonu vecného bremena. Za určitých okolností zmena pomerov, ktorou vznikne hrubý nepomer medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného, môže spočívať nielen v objektívnych ale aj v osobných pomeroch strán, môže teda vzniknúť v správaní sa strán. Musí ísť o takú zmenu pomerov strán, ktorá sa výrazným spôsobom dotýka ďalšieho obsahu či trvania vecného bremena v súvislosti so správaním sa subjektov tohto právneho vzťahu. Z vykonaného dokazovania výsluchom strán sporu i svedkov vyplýva, že nielen pred zriadením vecného bremena, ale hlavne v čase zriadenia práva z vecného bremena (i po jeho zriadení) tieto nehnuteľnosti užívali spoločne žalobkyňa so žalobcom. Taktiež z vykonaného dokazovania je zrejmé že žalobkyňa už toho času (preukázateľne od 30.7.2019, kedy vyhľadala právnu pomoc) nežije v rodinnom dome a na pozemkoch spoločne so žalovaným a nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne, zaťažené vecným bremenom v celom rozsahu užíva sám žalovaný. Medzi týmto stavom t.j. že žalobkyňa už nehnuteľnosť a pozemky neužíva a býva u dcéry a žalovaný nehnuteľnosť už užíva sám nie je príčinná súvislosť, pretože žalobkyňa nič nebráni sa opäť (tak ako to bolo v čase zriadenia vecného bremena i pred jeho zriadením) do rodinného domu a na pozemky vrátiť a tieto nehnuteľnosti spolu užívať, pretože zákon priamo neustanovuje, či právo z vecného bremena bezodplatne užívať rodinný dom spolu z pozemkami vylučuje z užívania jeho vlastníka. Uvedené je potrebné riešiť výkladom a v súlade ust. § 3 Občianskeho zákonníka s prihliadnutím na ust. § 151n ods. 3 Občianskeho zákonníka (ktoré ustanovenie užívanie veci zaťaženej vecným bremenom vlastníkom veci pripúšťa) a s prihliadnutím na všetky okolnosti tohto konkrétneho prípadu. Zo zhodných tvrdení strán sporu a z výpovedí svedkov, z potvrdenia obce Chudá Lehote je zrejmé že vec, ku ktorému sa viaže vecné bremeno - rodinný dom a pozemky žalobkyňa a žalovaný užívali a obývali spoločne (od roku 2006, kedy žalobkyňa na svoje nehnuteľnosti prihlásila na trvalý pobyt žalovaného), t.j. aj pred vznikom práva z vecného bremena (v roku 2013) a aj po jeho vzniku (a to až do 2019) a takýto rozsah užívania predmetu zaťaženým vecným bremenom nebol medzi stranami sporu sporný, tento spoločne užívali a spoločne sa podieľali na nákladoch užívania a nákladoch jeho

úprav a opráv. Žalovaný ako oprávnený z vecného bremena toto právo naďalej využíva, doteraz nemá otázku bývania vyriešenú inak, pričom si preukázateľne v čase keď žalobkyňa nehnuteľnosti opustila a až doteraz naďalej náklady spojené s užívaním nehnuteľnosti uhrádza. A teda v žiadnom prípade nemožno konštatovať že tým, že žalobkyňa toho času veci-nehnuteľnosti, ku ktorým sa viaže vecné bremeno neužíva (dobrovoľne ich prestala užívať) v prospech žalovaného vznikol hrubý nepomer medzi povinnosťou žalobkyne strpieť jeho užívanie žalovaným a výhodou žalovaného, pretože od počiatku na základe slobodnej vôle a dohody oboch strán došlo k dohode o ich bezodplatnom bývaní a užívaní. V spore z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalovaný pri užívaní nehnuteľnosti zaťažené vecným bremenom znáša a aj znášal primerane náklady na jej zachovanie a opravy, spoločne (§ 151n ods. 3 Občianskeho zákonníka) so žalobkyňou. Žalobkyňa svoje tvrdenia o tom, že úpravy a opravy znášala a znáša výlučne ona z jej finančných prostriedkov alebo z prostriedkov, ktoré je mali poskytnúť deti nepreukázala. Aj keď v spore predložila doklady o platbách vo výške 100000,- Sk dňa 28.6.2007, 10.7.2007 a 50,- eur dňa 25.8.2010 je zrejme, že tieto boli realizované predtým ako k zriadeniu vecného bremena došlo a ani hodnoverne nepreukazujú o aké plnenie išlo. Vo svojej výpovedi žalobkyňa uviedla že náklady, šeky hradili so spoločných finančných prostriedkov. Ani žalovaný nepreukázal, že úpravy a opravy nehnuteľností znášal a znáša výlučne on z jeho finančných prostriedkov. Ani vypočutý svedok Y. G. vo svojej výpovedi nepotvrdil, že rekonštrukčné práce na rodinnom dome a pozemkoch boli hradené výlučne žalovaným, keď uviedol, že "to nevie, do toho sa nestaral". V prospech žalovaného toho času teda nesvedčí žiadna výhoda, ktorá by bola v hrubom nepomere s povinnosťou žalobkyne strpieť užívanie týchto nehnuteľností v jej vlastníctve zaťažených vecným bremenom v prospech žalovaného, žalobkyňa sa kedykoľvek môže na tieto nehnuteľnosti vrátiť. V spore nebolo preukázané, že jej žalovaný v ich užívaní bráni alebo že užívaním nehnuteľnosti spolu so žalovaným je žalobkyňa ohrozená na zdraví alebo živote. O tom že by malo dôjsť k vážnemu narušeniu vzťahov medzi žalobkyňou a žalovaným žalobkyňa nepreukázala. Tvrdenia žalobkyne, že rodinný dom a pozemky, na ktoré sa vzťahuje právo žalovaného z vecného bremena bola nútená opustiť pre narušené vzťahy medzi ňou a žalovaným, ktoré narušenie mal spôsobiť žalovaný v dôsledku finančných nezhôd alebo pre nevhodné správanie pod vplyvom alkoholu, kedy sa správa arogantne, znevažuje ju, robí si z nej posmešky, slovné a fyzicky jej ubližuje žalobkyňa však nepreukázala, a tak ani nepreukázala hrubý nepomer medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného z vecného bremena. Žiaden z navrhnutých a vypočutých svedkov nepotvrdil, že by sa žalovaný mal voči žalobkyňi správať nevhodne, arogantne, nadávať jej, slovné a fyzicky jej ubližovať a tak došlo k narušeniu vzťahov medzi žalobkyňou a žalovaným. Svedok Y. G., sused žalobkyne uviedol, že nikdy nepočul že by sa žalovaný správal voči žalobkyňi vulgárne alebo násilne. Tieto tvrdenia nepotvrdili ani žalovaným navrhnutí svedkovia Ing. S. O. alebo Mgr. X. S., ktorá uviedla, že mali pekný život, žalobkyňa jej pri rozhovore hovorila, že je rada, že jej žalovaný pomáha, že jej nakupuje. K osobe žalovaného Mgr. X. S. uviedla, že žalovaný sa vulgárne nespráva. Ani žalobkyňou navrhnuté a vypočuté svedkyne nepotvrdili násilné a vulgárne správanie žalovaného voči žalobkyňi. Svedkyňa, W. Z., dcéra žalobkyne, ktorá navštevovala žalobkyňu štyrikrát do roka uviedla že bola len svedkom, že sa žalovaný k žalobkyňi arogantnejšie správal, pričom však neuviedla kedy to bolo pri akej príležitosti a za akých okolností. Ani svedkyňa S. L., ktorá navštevovala domácnosť žalobkyne raz za štvrtrok nebola svedkom nevhodného správania sa žalovaného voči žalobkyňi. Taktiež žalobkyňa nepreukázala, že k narušeniu vzťahov medzi žalobkyňou a žalobcom malo dôjsť pre nadmerné požívanie alkoholu žalovaným, žalovaný svedeckými výpoveďami Y. G. i Mgr. X. S. tvrdenie žalobkyne poprel. I zo Správy Obce Chudá Lehota o povesti žalovaného vyplýva, že žalovaný je v obci známy ako nekonfliktný a slušný človek, z Pracovného posudku žalovaného zo dňa 4.11.2019 vyplýva, že od 04.07.2017 je zamestnaný ako vrátnik, informátor u zamestnávateľa Zornica Banko fashion, a.s. Bánovce nad Bebravou a je svedomitým zamestnancom, vyznačuje sa veľkou zodpovednosťou, precíznosťou a nekonfliktnosťou. V priebehu sporu žalobkyňa svoj nárok dôvodila i tým, že ju žalovaný nakazil chorobou, k čomu súd ale vzhľadom na vykonané dokazovanie uviedol, že žalobkyňa ochorela touto chorobou už v roku 2001, vďaka existencii tejto choroby sa v roku 2013 rozhodla v prospech žalovaného vecné bremeno zriadiť, nejde teda okolnosť ktorá nastala po zriadení vecného bremena. Ani žalobkyňou tvrdené narušenie vzťahov v dôsledku " problémov finančného rázu keď žalovaný čerpal od nebankových subjektov úvery, aby mohol svojim deťom pomáhať pričom žalobkyňa ho upozorňovala, že na splácanie nemá finančné prostriedky" žalobkyňa nepreukázala, pretože o skutočnosti, že žalovaný "za posledné roky" čerpá úvery a hlavne v akej sume nepreukázala. Súd však v spore mal preukázané, že žalovaný disponoval finančnými prostriedky preukázané, pretože v spore boli preukázané skutočnosti (ktoré žalobkyňa ani nepoprela), že žalovaný je dôchodca, ktorý popri dôchodku i pracoval a i v súčasnosti pracuje. Zo záverov vykonaného dokazovania súd tak dospel k záveru, že k trvalej zmene pomerov medzi účastníkmi z právneho vzťahu z vecného bremena zriadeného dňa 3.4.2013 nedošlo, pretože potom

ako na základe slobodnej vôle žalobkyňa v prospech žalovaného zriadila doživotne vecné bremeno bezodplatného bývania a užívanie nehnuteľností v jej vlastníctve, tieto nehnuteľnosti i sama užívala, tieto toho času už neužíva, ale toho času preukázateľne užívať môže, bez toho aby bola ohrozená na svojom živote a zdraví, pretože žalovaný jej v užívaní preukázateľne nebráni. Žalovanému toho času tak nevznikla žiadna ďalšia výhoda z vecného bremena, a to z dôvodu, že doposiaľ nemá zabezpečenú inú nehnuteľnosť za účelom uspokojovania jeho potreby bývania, predmet vecného bremena za účelom bývania naďalej užíva, podieľa sa na nákladoch spojených z jeho užívaním. Ten kto vecné bremeno zriaďuje, ale aj ten, ktorému patrí zodpovedajúce právo, sú si vedomí a predpokladá sa, že konajú v dobrej viere, že ide o trvalé oprávnenie. V tejto veci je vecné bremeno v prospech žalovaného spočívajúce v bývaní a užívaní rodinného domu a pozemkov zriadené doživotne, od počiatku si žalobkyňa musela byť vedomá dopadu tejto ťarchy (doživotného bývania a užívania jej nehnuteľnosti žalovaným), pretože doba trvania bola medzi stranami dohodnutá a rovnako i rozsah vecného bremena, teda bývania a užívania. A keďže žalobkyňa v spore nepreukázala, že toho času existujú podmienky potrebné, predpokladané aby mohlo dôjsť k zrušeniu vecného bremena na základe rozhodnutia súdom, súd žalobu v celom rozsahu zamietol. A keďže v tomto čase neexistujú predpoklady pre zrušenie vecného bremena, súd sa v ďalšom už nezaoberal ani okolnosťami primeranej náhrady (ktorú žalobkyňa s poukazom na ust. § 151p ods. 3 a § 3 Občianskeho zákonníka ani žalovanému rozhodnutím nežiadala priznať, s čím žalovaný (okrem toho že nesúhlasil so zrušením vecného bremena) tiež nesúhlasil. O nároku na náhradu trov rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaný bol v spore úspešný (žaloba bola voči nemu zamietnutá) a preto mu voči žalobkyni patrí nárok na náhradu trov v plnom rozsahu. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Lehotu na plnenie určil súd podľa ust., § 232 ods. 3 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, a žiadala, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a jej žalobe vyhovel. Uviedla, že sa nestotožňuje s názorom žalovaného, ktorý navrhoval žalobu zamietnuť z dôvodu, že vo veci nebol produkovaný žiaden dôkaz, ktorý by odôvodňoval zrušiť vecné bremeno. Zároveň, ale navrhoval, že pri zrušení vecného bremena si nárokuje sumu 30.000 Eur ako náhradu za zrušenie vecného bremena. Jeho návrhy naďalej považuje za návrhy priečiace sa zákonu a dobrým mravom. V prvom rade žalovaný nechce ani pripustiť myšlienku, že vecné bremeno ktoré jej nehnuteľnosť zaťažuje nepožíva väčšiu právnu ochranu ako ústavou chránené (Čl. 20 ods. 1) vlastnícke právo. Žalovaný sa najmenej päť posledných rokov na nehnuteľnosti správa ako výlučný vlastník, ako keby vystaval nehnuteľnosť on sám a ona je na nehnuteľnosti ním trpená. Ich vzťahy sú tak narušené, že bola nútená vlastnú nehnuteľnosť, vlastné bývanie opustiť a bola nútená požiadať deti o pomoc. Je skutočnosťou, že spornú nehnuteľnosť, ktorá pôvodne patrila jej rodičom po odchode detí z domu (deti si založili vlastné rodiny) odpredala. Žila v Bratislave, kde aj pracovala. V roku 1993 ju kúpila späť (nie v roku 2002) a od uvedenej doby ju zveľaďovala a zhodnocovala. Mala okrem kúpnej ceny 90.000 Sk úspory pripravené na opravu a keď ich minula na opravy, po spoločnej dohode s deťmi jej v roku 2006 vypomohli deti sumou 100.000 Sk a v roku 2007 sumou 100.000 Sk, ktorú skutočnosť súdu preukázala. V neposlednej miere túto skutočnosť potvrdil sused, Y. G., ktorý aj s inými majstrami na jej nehnuteľnosti opravy vykonával a aj potvrdil, že práce vykonávala v čase keď nehnuteľnosť odkúpila a dávala do poriadku. Taktiež potvrdil, že za vykonané práce aj jemu, aj majstrom zaplatila. Nesúhlasí a nesúhlasila s tvrdením žalovaného, že si nárokuje ponechať vecné bremeno, lebo jeho zásluhou je nehnuteľnosť v takom stave v akom sa nachádza a jeho tvrdenia počas každého pojednávania, že on zo svojich príjmov nehnuteľnosť zhodnotil a zveľaďil a iba jeho zásluhou nehnuteľnosť stojí a iba jeho zásluhou nadobudli nehnuteľnosti, ktoré na pojednávaní vymenoval, ktoré po jej odchode zo spoločnej domácnosti všetky odcudzil a odsťahoval. Jeho tvrdenia o svojej osobe, jeho tvrdenia o jeho výpomoci v prospech nej sú účelové a hlavne nepravdivé. Uznáva svoju vinu a naivitu, že žalovanému dôverovala a včas si nepreverila skutočnosti týkajúce sa jeho osoby. Až potom keď bolo vecné bremeno zriadené sa dozvedela aké problémy žalovaný spôsobil vo vlastnej rodine. Nie náhodou s ním rodičia a súrodenci neudržiavali a neudržiavajú kontakt a o žalovanom nechcú ani počuť. Upozornili ju na jeho povahu, ale už bolo neskoro. Taktiež jeho deti a rodina jeho bývalej manželky sa o ňom vyjadrovali a vyjadrujú mimoriadne nelichotivo. Dozvedela sa skutočnosti z akého dôvodu boli nútení súrodenci bývalej manželky voči žalovanému fyzicky zakročiť, aby pred ním uchránili svoju sestru. Žalovaný na pracovisku všetky tieto informácie vysvetľoval tak, že ho všetci ľutovali. Ona mu už v Bratislave finančne vypomáhala viac-menej mu uhrádzala živobytie. Keď sa nastahovala na svoju nehnuteľnosť tak cez víkendy žalovaný prichádzal do jej domu, lebo nemal kam ísť a ona ho na týždňovky

keď odchádzal do Bratislavy zabezpečovala potravinami a peniazmi. Tieto skutočnosti u žalovaného ako keby ani neexistovali, tak na ne zabudol. V tom čase sa voči nej správal veľmi slušne a ona bola takmer rada, že nie je na nehnuteľnosti sama. Akonáhle zabezpečila žalovanému istotu zriadením práva doživotného bývania a užívania sa jeho správanie absolútne zmenilo. Žalovaný začal vybavovať neustále úvery, na nehnuteľnosti začal vymieňať hnutelnosti, peniaze, ktoré si požičiavali mali neznáme odtoky a keď protestovala proti tomu a upozorňovala ho, že z ich dôchodkov nezvládnu úvery splácať a hradiť si živobytie tak povedal, že sa on nebojí úverov, lebo nemá nič vo vlastníctve a nech požiada o pomoc svojej deti. Okrem uvedených nedorozumení sa žalovaný voči nej začal správať arogantne. Vytýkal jej, že je nevzhľadná, že je nemožná, že všetko je jeho zásluha, načo sem deti chodia, prečo jej viac nepomáhajú, prečo už nezomrie a urážal ju tak, že bola úplne z jeho správania sa paralyzovaná. Ona nemá hašterivú povahu, nikdy sa nemusela s nikým hádať, s deťmi a manželmi vychádzala vždy dobre a nebola zvyknutá na takéto ordinárne správanie aké zažila pri žalovanom. Deťom sa hanbila povedať, že sa dopustila veľkej chyby, že pustila do svojho života a domu takúto osobu. On sa síce navonok správal ako slušný človek, ale voči nej sa dopustil psychického a fyzického týrania. Celý deň mala obavy, že sa zase opije, či zase bude na terase sedieť celú noc, aby nepočúvala jeho urážky a vyhrážania. S nikým v obci nebola v takom vzťahu, aby v noci sa uchýlila k cudzím a obťažovala ich s jej starosťami. Pred deťmi sa zo začiatku hanbila sťažovať, ale nakoniec keď už nevydržala bola nútená deťom oznámiť čo sa deje v dome a požiadať ich o pomoc. Má veľmi slušné a pracovité deti, všetky riadne vyštudovali a pracujú, teda chceta ich ušetriť od jej starostí. Niky nechodila na obecný úrad, ani na políciu o pomoc, pretože sa domnievala, že zvládne správanie sa žalovaného, ale bola už fyzicky a psychicky tak vyčerpaná, že o pomoc bola nútená požiadať. Odkedy býva u dcéry je pod sústavnou lekárskou kontrolou. Lekári jej pomohli z tejto traumy a z úplného fyzického vyčerpania. Toho času aj po viacerých hospitalizáciách sa cíti zdravotne podstatne lepšie. Úplne prestala fajčiť a najradšej by sa každý deň vrátila do svojho domu a na pokoji si žila svoj život. V jej dome však žije bezohľadný arogantný žalovaný, z ktorého má obavy a nemôže sa vrátiť na svoju nehnuteľnosť, pretože sa na nej zdržiava. Nestačí mu skutočnosť, že v posledných desať rokoch mu zabezpečovala nadštandardné živobytie aké predtým nepoznal, že mu robila služku, pričom zabudol na dobré mravy a odvdáčoval sa jej tým, že jej strpčoval každý deň život, vysmieval sa jej, robil si z nej posmešky, urážal ju a znevažoval. Jednoznačne je toho názoru, že ak neodíde zo spoločnej domácnosti a z domu tak už nie je na živu. A to zbytočne nedramatizuje situáciu, ale spolužitie so žalovaným bolo veľmi zlé. Práve z tohto dôvodu nemala inú možnosť ako sa domáhať svojho práva súdnou cestou. Ak by požiadala všetky deti, aby vykázali žalovaného pre jeho zlé správanie sa voči nej z jej nehnuteľnosti zrejme by tak učinili, ale mala záujem ich veľmi narušené vzťahy riešiť zákonnou cestou. Práve z uvedeného dôvodu požiadala žalovaného, aby vec zmluvne doriešili, ale žalovaný ako vždy naďalej chce z nej profitovať a keďže nikdy v živote si nevedel zadovážiť bývanie, ani žiadny majetok bez pomoci rodičov, súrodencov, bývalej manželky a potom jej, aj toho času má záujem vysoko profitovať z jej veľkej chyby zriadenia vecného bremena. Jednoznačne je toho názoru, že v danej veci vznikol hrubý nepomer medzi bremenom jej povinnej a výhodami oprávneného žalovaného. Žalovanému z vlastnej vôle zabezpečila bývanie, ktorú skutočnosť tvrdo zneužil nehovoriac o tom, že už jeden rok sám obýva celú nehnuteľnosť, čo na nehnuteľnosti malo vyššiu hodnotu už z nehnuteľnosti podnášal. Na pojednávanie prizval dve svedkyne, ktoré v ich dome nikdy neboli, vôbec ich nepoznajú a tieto mali dosvedčiť aký je žalovaný vynikajúci človek a ako má byť rada, že je na nehnuteľnosti. Ak by žalovaný bol tak dobrý človek ako sám seba vykresľuje nikdy by nedošlo k tomu, žeby musela opustiť vlastný dom a nechala v ňom cudziu osobu žiť, ktorá osoba jej diktuje podmienky a nielen doma, ale ešte aj pred súdom ju hlboko uráža a tvrdí o nej nepravdy. V žiadnom prípade nesúhlasí s tým, aby právo doživotného užívania nehnuteľnosti bolo povýšené nad vlastnícke právo a aby ona kupovala žalovanému novú nehnuteľnosť za to, že porušil dobré mravy a za odmenu, že mu poskytuje bývanie a užívanie nehnuteľnosti mal právo sa voči nej správať neslušne, arogantne. Trvá na zrušení vecného bremena pre hrubý nepomer s výhodami oprávneného. Okrem skutočnosti, že v roku 2019 sa uchýlila k dcére na konci svojich fyzických a duševných síl a od uvedenej doby je neustále liečená, o čom predkladá lekárske potvrdenia, jej jediný príjem je jej dôchodok, z ktorého si zabezpečuje živobytie. Žalovaný, ktorý doteraz o ničom inom nerozprával iba o tom, ako on zo svojich obrovských príjmov a dôchodku sa pričínil o jej živobytie a zveľadenie jej majetku si nárokuje náhradu trov súdneho konania a právneho zastúpenia, pričom požíva výhody jej majetku t.j. užíva celú jej nehnuteľnosť, z nehnuteľnosti všetko hodnotné už odšťahoval. Pre jeho správanie, ktoré sa prieči dobrým mravom v žiadnom prípade nie je ochotná mu zaplatiť trovy konania, o ktorých navrhovala rozhodovať v mysle § 257 CSP.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že s rozhodnutím súdu prvej inštancie sa stotožňuje a považuje ho za vecne správne. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných

dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a na zistený skutkový stav aplikoval správne právne normy, t.j. vec správne právne posúdil. Súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná, a preto ju zamietol. Súd správne uviedol, že nedošlo medzi účastníkmi od zriadenia vecného bremena 03.04.2013 k trvalej (podľa názoru žalovaného k žiadnej) zmene pomerov, a že v prospech žalovaného nesvedčí žiadna výhoda, ktorá by bola v hrubom nepomere s povinnosťou žalobkyne strieť užívanie nehnuteľností v jej vlastníctve zaťažených vecným bremenom. Všetky tvrdenia žalobkyne uvádzané počas konania ako aj v odvolaní sú nepravdivé a sú vykonštruované a tvrdené výlučne s cieľom ukázať žalovaného pred súdom tak, aby preukázali dôvodnosť svojho nároku. Zo svedeckých výpovedí svedkov predvolaných a vypočutých na návrh žalovaného, ktorí voči žiadnemu z účastníkov nie sú v príbuzenskom vzťahu a žiadnym spôsobom nie sú zaujatými, jednoznačne vyplynula vedomosť o dobrom vzájomnom vzťahu účastníkov pred odchodom žalobkyne zo spoločnej domácnosti. Ako vyplynulo z dokazovania, žalobkyňa dobrovoľne z vlastnej vôle zriadila v prospech žalovaného vecné bremeno, ktorého existencia sa jej už dnes jednoducho nehodí, resp. jej deťom. Žalovaný sa ako bolo preukázané o žalobkyňu riadne staral, nielen finančne ale aj priamo výkonom domácich prác, vozením a sprevádzaním u lekárov a pod., poskytoval jej pomoc v chorobe a starobe. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cz/70/1978: „Zmena pomerov, ktorou vznikne hrubý nepomer medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného, spočíva nielen v objektívnych okolnostiach, ale aj v osobných pomeroch účastníkov za určitých okolností môže vzniknúť aj zmenou v správaní sa účastníkov.“ Ak chcela žalobkyňa preukázať hrubý nepomer medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného, bola povinná produkovať také rozhodujúce skutkové tvrdenia, ktoré by tento nepomer preukázali. Teda produkovať rozhodujúce skutkové tvrdenia aký bol stav ku dňu uzavretia zmluvy o zriadení vecného bremena, a to aj čo do osobných pomerov žalovaného, na ktoré poukazovala a k akej zmene došlo ku dňu podania žaloby v porovnaní s týmto obdobím, kedy zmluva o zriadení vecného bremena bola uzavretá. Také rozhodujúce skutkové tvrdenia, aby súd mal možnosť porovnať a dospieť k záveru, či došlo k nejakej zmene, alebo nedošlo k zmene, žalobkyňa neprodukovala. Dôkazné bremeno a bremeno tvrdenia má žalobca. V tomto smere takéto bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno neuniesla, aby súd mohol porovnateľným spôsobom porovnať rozhodujúce skutkové tvrdenia a dôkazy ku dňu uzavretia zmluvy o zriadení vecného bremena a ku dňu podania žaloby a konštatovať, či došlo k zmene pomerov, alebo nedošlo k zmene pomerov a či táto zmena pomerov, ak k nej došlo, predstavuje hrubý nepomer medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného žalovaného. Napokon, v danej veci by v prípade konštatovania vzniku hrubého nepomeru, ktorého vznik zásadne popiera, bolo potrebné poskytnúť primeranú náhradu žalovanému, o ktorej sa žiadnym spôsobom v priebehu konania žalobkyňa voči žalovanému nezmienila, ani v dôsledku tejto skutočnosti nemôže podaný žalobný návrh obstáť. Na základe vyššie uvedeného navrhoval, aby odvolací súd rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdí a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

5. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

6. Súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až 194 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

7. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie teda vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď žalobu zamietol.

8. Súd prvej inštancie teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i správny právny záver. Na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len podčiarkuje, že z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie mal aj odvolací súd za preukázané, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zrušenia vecného bremena spočívajúceho v práve doživotného, bezplatného bývania a užívania rodinného domu žalovaným a bezplatného užívania pozemkov uvedených v žalobnom petite, z dôvodu že zmenou pomerov vznikol hrubý nepomer medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného. Žalobkyňa hrubý nepomer vidí v narušení vzťahov medzi ňou a žalovaným v posledných rokoch, v dôsledku finančných nezhôd, ďalej v tom, že žalovaný sa k nej správa mimoriadne zle, nevhodne, nadmieru požíva alkohol, po jeho požití sa voči žalobkyňi

správa arogantne, znevažuje ju, robí si zo žalobkyne posmešky, slovne a fyzicky jej ubližuje, žalobkyňa má obavu o svoj život a zdravie, tiež v tom, že žalovaný sa na nehnuteľnosti správa ako vlastník a neustále žalobkyne zdôrazňuje, že je na nehnuteľnosti iba trpená, na základe čoho bola nútená rodinný dom a pozemok opustiť a požiadať dcéru o prichýlenie. Z týchto dôvodov žalobkyňa nemôže trvať na vecnom bremene doživotného práva bývania a užívania rodinného domu a doživotného práva užívania pozemkov. Predmetom sporu bolo teda posúdenie či medzi stranami sporu žalobkyne ako povinnej z vecného bremena a žalovaného oprávneného z vecného bremena došlo k trvalej zmene pomerov dôsledkom, ktorej nastal hrubý nepomer medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného, zakladajúci nárok žalobkyne ako povinnej z vecného bremena domáhať sa zrušenie vecného bremena. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že dňa 3.4.2013 žalobkyňa ako povinná z vecného bremena zriadila v prospech žalovaného ako oprávneného z vecného bremena vecné bremeno spočívajúce v bezodplatnom doživotnom práve bývania a užívania nehnuteľnosti špecifikovaných v žalobe, ktoré vzniklo na základe zápisu - vkladu Správy katastra Bánovce nad Bebravou zo dňa 24.04.2013. Pri hodnotení dôkazov individuálne a vo vzájomnej súvislosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti, dôkazy a skutočností, ktoré vyšli v konaní pred súdom prvej inštancie najavo, súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že v tejto konkrétnej veci nejde o zadefinovaný prípad v zmysle ust. § 151p ods. 3 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd zdôrazňuje, tak ako správne uviedol i súd prvej inštancie, že účelom právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 151p ods. 3 Občianskeho zákonníka je ochrana povinného z vecného bremena pred výrazným zvýšením jeho zaťaženia v dôsledku zmeny pomerov, pričom musí ísť o zmenu pomerov, ktorá sa pohybuje v medziach dovoleného výkonu vecného bremena. Za určitých okolností zmena pomerov, ktorou vznikne hrubý nepomer medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného, môže spočívať nielen v objektívnych ale aj v osobných pomeroch strán, môže teda vzniknúť v správaní sa strán. Musí ísť o takú zmenu pomerov strán, ktorá sa výrazným spôsobom dotýka ďalšieho obsahu či trvania vecného bremena v súvislosti so správaním sa subjektov tohto právneho vzťahu. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie, a to výsluchom strán sporu i svedkov bolo preukázané, že nielen pred zriadením vecného bremena ale hlavne v čase zriadenia práva z vecného bremena (i po jeho zriadení) tieto nehnuteľnosti užívali spoločne žalobkyňa so žalobcom. Taktiež z vykonaného dokazovania je zrejmé že žalobkyňa už toho času (preukázateľne od 30.7.2019, kedy vyhľadala právnu pomoc) nežije v rodinnom dome a na pozemkoch spoločne so žalovaným a nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne, zaťažené vecným bremenom v celom rozsahu užíva sám žalovaný. Medzi týmto stavom t.j. že žalobkyňa už nehnuteľnosť a pozemky neužíva a býva u dcéry a žalovaný nehnuteľnosť už užíva sám nie je príčinná súvislosť, pretože aj podľa odvolacieho súdu žalobkyňa nič nebráni sa opäť (tak ako to bolo v čase zriadenia vecného bremena i pred jeho zriadením) do rodinného domu a na pozemky vrátiť a tieto nehnuteľnosti spolu užívať, pretože zákon priamo neustanovuje, či právo z vecného bremena bezodplatne užívať rodinný dom spolu z pozemkami vylučuje z užívania jeho vlastníka. Zo zhodných tvrdení strán sporu a z výpovedí svedkov, z potvrdenia obce Chudá Lehote mal aj odvolací súd za preukázané že vec, ku ktorému sa viaže vecné bremeno - rodinný dom a pozemky žalobkyňa a žalovaný užívali a obývali spoločne (od roku 2006, kedy žalobkyňa na svoje nehnuteľnosti prihlásila na trvalý pobyt žalovaného) , t.j. aj pred vznikom práva z vecného bremena (v roku 2013) a aj po jeho vzniku (a to až do 2019) a takýto rozsah užívania predmetu zaťaženým vecným bremenom nebol medzi stranami sporu sporný, tento spoločne užívali a spoločne sa podieľali na nákladoch užívania a nákladoch jeho úprav a opráv. Žalovaný ako oprávnený z vecného bremena toto právo naďalej využíva, doteraz nemá otázku bývania vyriešenú inak, pričom si preukázateľne v čase keď žalobkyňa nehnuteľnosti opustila a až doteraz naďalej náklady spojené s užívaním nehnuteľnosti uhrádza. A teda ani podľa odvolacieho súdu nemožno v žiadnom prípade konštatovať že tým, že žalobkyňa toho času veci- nehnuteľnosti, ku ktorým sa viaže vecné bremeno neužíva (dobrovoľne ich prestala užívať) v prospech žalovaného vznikol hrubý nepomer medzi povinnosťou žalobkyne strpieť jeho užívanie žalovaným a výhodou žalovaného, pretože od počiatku na základe slobodnej vôle a dohody oboch strán došlo k dohode o ich bezodplatnom bývaní a užívaní. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie bolo ďalej preukázané, že žalovaný pri užívaní nehnuteľnosti zaťažené vecným bremenom znáša a aj znášal primerane náklady na jej zachovanie a opravy, spoločne (§ 151n ods. 3 Občianskeho zákonníka) so žalobkyňou. Žalobkyňa svoje tvrdenia o tom, že úpravy a opravy znášala a znáša výlučne ona z jej finančných prostriedkov alebo z prostriedkov, ktoré je mali poskytnúť deti v konaní nepreukázala. Aj keď v konaní pred súdom prvej inštancie predložila doklady o platbách vo výške 100000,- Sk dňa 28.6.2007, 10.7.2007 a 50,- eur dňa 25.8.2010 je zrejmé, že tieto boli realizované predtým ako k zriadeniu vecného bremena došlo a ani hodnoverne nepreukazujú o aké plnenie išlo. Vo svojej výpovedi pred súdom prvej inštancie žalobkyňa uviedla že náklady, šeky hradili so spoločných finančných prostriedkov. Ani žalovaný nepreukázal, že úpravy a opravy nehnuteľností znášal a znáša výlučne on z jeho finančných prostriedkov. Rovnako

ani svedok Y. G. vo svojej výpovedi pred súdom prvej inštancie nepotvrdil, že rekonštrukčné práce na rodinnom dome a pozemkoch boli hrazené výlučne žalovaným, keď uviedol, že "to nevie, do toho sa nestaral". V prospech žalovaného toho času teda ani podľa odvolacieho súdu nesvedčí žiadna výhoda, ktorá by bola v hrubom nepomere s povinnosťou žalobkyne strpieť užívanie týchto nehnuteľností v jej vlastníctve zaťažených vecným bremenom v prospech žalovaného, žalobkyňa sa kedykoľvek môže na tieto nehnuteľnosti vrátiť. V spore ani podľa odvolacieho súdu nebolo preukázané, že jej žalovaný v ich užívaní bráni alebo že užívaním nehnuteľnosti spolu so žalovaným je žalobkyňa ohrozená na zdraví alebo živote. O tom že by malo dôjsť k vážnemu narušeniu vzťahov medzi žalobkyňou a žalovaným žalobkyňa nepreukázala. Tvrdenia žalobkyne, že rodinný dom a pozemky, na ktoré sa vzťahuje právo žalovaného z vecného bremena bola nútená opustiť pre narušené vzťahy medzi ňou a žalovaným, ktoré narušenie mal spôsobiť žalovaný v dôsledku finančných nezhôd alebo pre nevhodné správanie pod vplyvom alkoholu, kedy sa správa arogantne, znevažuje ju, robí si z nej posmešky, slovne a fyzicky jej ubližuje žalobkyňa však ani podľa odvolacieho súdu nepreukázala, a tak ani nepreukázala hrubý nepomer medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného z vecného bremena. Žiaden z navrhnutých a vypočutých svedkov pred súdom prvej inštancie nepotvrdil, že by sa žalovaný mal voči žalobkyňi správať nevhodne, arogantne, nadávať jej, slovne a fyzicky jej ubližovať a tak došlo k narušeniu vzťahov medzi žalobkyňou a žalovaným. Taktiež ani podľa odvolacieho súdu žalobkyňa nepreukázala, že k narušeniu vzťahov medzi žalobkyňou a žalobcom malo dôjsť pre nadmerné požívanie alkoholu žalovaným, žalovaný svedeckými výpoveďami Y. G. i Mgr. X. Elčíkovej tieto tvrdenia žalobkyne poprel. Rovnako zo Správy Obce Chudá Lehota o povesti žalovaného mal odvolací súd za preukázané, že žalovaný je v obci známy ako nekonfliktný a slušný človek, z Pracovného posudku žalovaného zo dňa 4.11.2019 rovnako vyplýva, že od 04.07.2017 je zamestnaný ako vrátnik, informátor u zamestnávateľa Zornica Banko fashion, a.s. Bánovce nad Bebravou a je svedomitým zamestnancom, vyznačuje sa veľkou zodpovednosťou, precíznosťou a nekonfliktnosťou. Ani žalobkyňou tvrdené narušenie vzťahov v dôsledku " problémov finančného rázu keď žalovaný čerpal od nebankových subjektov úvery, aby mohol svojim deťom pomáhať, žalobkyňa v konaní nepreukázala, pretože o skutočnosti, že žalovaný "za posledné roky" čerpá úvery a hlavne v akej sume nepreukázala. Zo záverov vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že k trvalej zmene pomerov medzi účastníkmi z právneho vzťahu z vecného bremena zriadeného dňa 3.4.2013 nedošlo, pretože potom ako na základe slobodnej vôle žalobkyňa v prospech žalovaného zriadila doživotne vecné bremeno bezodplatného bývania a užívanie nehnuteľností v jej vlastníctve, tieto nehnuteľnosti i sama užívala, tieto toho času už neužíva, ale toho času preukázateľne užívať môže, bez toho aby bola ohrozená na svojom živote a zdraví, pretože žalovaný jej v užívaní preukázateľne nebráni. Žalovanému toho času tak nevznikla žiadna ďalšia výhoda z vecného bremena, a to z dôvodu, že doposiaľ nemá zabezpečenú inú nehnuteľnosť za účelom uspokojovania jeho potreby bývania, predmet vecného bremena za účelom bývania naďalej užíva, podieľa sa na nákladoch spojených z jeho užívaním. Odvolací súd zdôrazňuje, že ten kto vecné bremeno zriaďuje, ale aj ten, ktorému patrí zodpovedajúce právo, sú si vedomí a predpokladá sa, že konajú v dobrej viere, že ide o trvalé oprávnenie. V tejto veci je vecné bremeno v prospech žalovaného spočívajúce v bývaní a užívaní rodinného domu a pozemkov zriadené doživotne, od počiatku si žalobkyňa musela byť vedomá dopadu tejto farchy (doživotného bývania a užívania jej nehnuteľnosti žalovaným), pretože doba trvania bola medzi stranami dohodnutá a rovnako i rozsah vecného bremena, teda bývania a užívania. A keďže žalobkyňa v spore nepreukázala, že toho času existujú podmienky potrebné, predpokladané aby mohlo dôjsť k zrušeniu vecného bremena na základe rozhodnutia súdom, súd prvej inštancie správne žalobu v celom rozsahu zamietol. Súdom prvej inštancie teda správne vyhodnotil skutkový stav veci a vyslovil, že žalobkyňa nepreukázala splnenie zákonom požadovaných predpokladov na zrušenie vecného bremena k dotknutým nehnuteľnostiam zriadeného v prospech žalovaného z dôvodov uvedených v ust. § 151p ods. 3 Občianskeho zákonníka a preto opodstatnene jej žalobe ako nedôvodnej nevyhovet a správne rozhodol, keď túto zamietol.

9. Súdom prvej inštancie rovnako správne rozhodol i o nároku na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 CSP podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaný bol v spore plne úspešný (žaloba bola voči nemu zamietnutá) a preto mu voči žalobkyňi patrí nárok na náhradu trov v plnom rozsahu. Žalobkyňa sa v podanom odvolaní domáhala aplikácie § 257 CSP z dôvodu jej majetkových (je poberateľkou starobného dôchodku), zdravotných (je stále liečená) pomerov a tiež pre správanie žalovaného, ktoré sa prieči dobrým mravom.

10. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v konaní neboli splnené zákonné podmienky na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, a to vzhľadom k neexistencii dôvodov hodných osobitného zreteľa, nakoľko

žalobkyňa tak pred súdom prvej inštancie ako ani v odvolaní nepreukázala, že jej majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery odôvodňujú použitie vyššie uvedeného ustanovenia. Medzi základné procesné povinnosti strany sporového konania patrí označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi. Žalobkyňa si svoju povinnosť v tomto smere nespĺnila a tak jej tvrdenia o svojich pomeroch, ktorých preukázanie by predstavovalo možnosť aplikácie § 257 CSP, zostali v rovine nepreukázaných skutočností. V tejto súvislosti v podanom odvolaní doložila na preukázanie lekársku správu, z ktorej vyplýva, že žalobkyňa sa lieči na viaceré ochorenia a je v liečbe odborných ambulancií. V takto jedinej preukázanej skutočnosti odvolací súd nevzhladol dôvodnosť aplikácie § 257 CSP, keď uloženie povinnosti žalobkyňi nahradiť trovy konania žalovanému v danej veci nebude v súvislosti so zdravotným stavom žalobkyne predstavovať neprimeranú tvrdošť. Podľa názoru odvolacieho súdu teda nemožno vyvodiť záver, že preukázané pomery žalobkyne, vrátane jej postoja ku konaniu, a to ich posúdením jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach odôvodňujú potrebu, pre ktorú by mal odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmeniť a rozhodnúť tak, že žalovaný nemá nárok na náhradu trov konania, resp. pre iný dôvod rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku o nároku na náhradu trov konania (výrok II.) zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd tak považoval za vecne správny aj napadnutý výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania. Žaloba žalobkyne proti žalovanému bola rozsudkom súdu prvej inštancie zamietnutá, žalovaný bol teda v spore úspešnou stranou a z toho dôvodu má v zmysle § 255 ods. 1 CSP za absencie existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP nárok na náhradu trov konania proti žalobkyňi v rozsahu 100 %.

11. Vzhľadom na vyššie uvedené teda súd prvej inštancie v predmetnej veci z výsledkov dokazovania vyvodil správny skutkový záver, na ktorý aplikoval správnu právnu úpravu, preto odvolací súd nepovažoval námietky žalobkyne za opodstatnené a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyňi v rozsahu 100%, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

13. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).